

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของ Ohlsen ที่มีต่อการเพิ่มการยอมรับตนเองของเด็กกำพร้า โดยใช้วิธีการวิจัยแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Control group Pretest-Posttest Design)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กกำพร้าเพศหญิงที่อยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี มีอายุอยู่ระหว่าง 15-18 ปี ซึ่งได้คะแนนจากแบบวัดการยอมรับตนเอง ที่ผู้วิจัยได้แปลและดัดแปลงจากแบบวัดการยอมรับตนเอง (Self-acceptance Scale) ของ Berger ต่ำกว่า คะแนนในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ ที่ 25 (79 คะแนนจากคะแนนเต็ม 150 คะแนน โดยคะแนนนี้ ผู้วิจัยได้คิดจาก กลุ่มคะแนนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม กับเด็กกำพร้า รวมจำนวนทั้งสิ้น 100 คน) และเป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมกลุ่มการวิจัย จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน

การตั้งเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบวัดการยอมรับตนเอง ของเด็กที่มีการยอมรับตนเองสูง (เด็กนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี) และเด็กที่มีการยอมรับตนเองต่ำ (เด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์) กลุ่มละ 50 คน รวมเป็น 100 คน มาให้คะแนนตามข้อกำหนดที่ตั้งไว้ ผลปรากฏว่า คะแนนที่ได้จากการตอบแบบวัดการยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่มดังกล่าวอยู่ในช่วงคะแนน ตั้งแต่ 63-142 คะแนน จากคะแนนเต็ม 150 คะแนน โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด คือ 96.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 19.88 และค่ามัธยฐาน 88.5 จากนั้นนำคะแนนของผู้ตอบทั้งหมดมาหาดำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

โดยตั้งเกณฑ์ไว้ว่า จะใช้คะแนนข้อต่ำกว่าคะแนนในตำแหน่งเปอร์เซนไทล์ที่ 25 (79 คะแนน) มาตั้งเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้แปลและดัดแปลงแบบวัดการยอมรับตนเองของ Berger ซึ่งแบบวัดนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 36 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 9 ด้านคือ (1) ด้านการแสดงออกของพฤติกรรมที่เนื่องมาจากความเชื่อมั่นในคุณค่าและมาตรฐานภายในมากกว่ามาจากแรงกดดันภายนอก (2) ด้านความเชื่อถือในความสามารถของตนเองในการแก้ปัญหาชีวิต (3) ด้านความรับผิดชอบที่จะยอมรับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง (4) ยอมรับคำยกย่อง และวิจารณ์จากผู้อื่นอย่างเป็นกลาง (5) ด้านความไม่พยายามหลีกเลี่ยงหรือบิดเบือนความรู้สึกใด ๆ เช่น แรงจูงใจ ข้อจำกัด ความสามารถ หรือคุณสมบัติที่ดีอื่น ๆ ของตนเองแต่จะยอมรับทั้งหมดโดยปราศจากการกล่าวโทษตนเอง (6) ด้านการพิจารณาว่าตนเองมีคุณค่าเท่าเทียมกับบุคคลอื่น (7) ด้านความไม่คาดคิดว่าผู้อื่นจะปฏิเสธตน ถึงแม้ว่าความคิดเห็นของตนจะไม่ตรงกับผู้อื่น (8) ด้านการไม่คิดว่าตนประหลาด หรือแตกต่างจากบุคคลทั่วไป (9) ด้านการไม่เป็นคนขี้อาย

ขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยนำแบบวัดการยอมรับตนเองที่แปลและดัดแปลงแล้ว จำนวน 36 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ รศ. ดร. พรพรรณราย ทรัพย์ประภา ผศ. เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ผศ.ดร.โสริช โพธิแก้ว ผศ.ดร.สมชาย อัมมพันธ์กุล และ อาจารย์ ดร.จิน แบรี่ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษาในด้านการแปลและความตรงทางด้านเนื้อหา โดยถือเกณฑ์ตัดสิน 3 ใน 5 ท่าน เพื่อนำข้อเสนอนั้นต่าง ๆ มาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสม
2. ตรวจสอบสำนวนภาษา ผู้วิจัยนำข้อคำถามทั้ง 36 ข้อ ไปตรวจสอบสำนวนภาษาที่ใช้กับเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์เด็กหญิง จังหวัดสระบุรี จำนวน 30 คน และเด็กนักเรียนทั่วไป จำนวน 20 คน เพื่อดูความชัดเจนและความเข้าใจของภาษาที่ใช้ ผลการตรวจสอบพบว่า

ข้อคำถามทุกข้อมีความชัดเจนและสามารถเข้าใจได้

3. ตรวจสอบความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity)

โดยใช้เทคนิคแยกกลุ่ม (Known group method) โดยการนำแบบวัดการยอมรับตนเอง ที่ผ่านการปรับปรุงจากข้อ 1 และข้อ 2 ไปทดลองใช้กับเด็ก จำนวน 100 คน ซึ่งแบ่งเป็นเด็กที่มีการยอมรับตนเองสูง จำนวน 50 คน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปีของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม ซึ่งอาจารย์แนะแนวของโรงเรียนประเมินว่า นักเรียนเหล่านี้เป็นบุคคลที่มีการยอมรับตนเองสูง โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ประเมินเด็กที่มีการยอมรับตนเองสูงคือ (1) เป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าแสดงออก (2) มีความมั่นคงทางอารมณ์ ในการยอมรับคำยกย่องชมเชย หรือการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่น (3) ใช้ความสามารถของตนเองในการแก้ไขปัญหา และยอมรับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้นของตนเองโดยไม่โทษผู้อื่น (4) มีความเป็นตัวของตัวเอง และไม่โกรธเมื่อผู้อื่นแสดงความคิดเห็น หรือมีการแสดงออกที่ไม่ตรงกับตน (5) ไม่คิดว่าตนเองประหลาด หรือแตกต่างจากบุคคลทั่วไป และเด็กที่มีการยอมรับตนเองต่ำจำนวน 50 คน ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดอุดรธานี ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ซึ่งนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ของสถานสงเคราะห์ประเมิน (เกณฑ์เดียวกับเด็กสาธิต) ว่า เด็กเหล่านี้มีการยอมรับตนเองต่ำ

4. นำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSSX ดังนี้

4.1 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ด้วยวิธีการทดสอบค่า t (t -test)

นำคะแนนที่ได้จากเด็กทั้ง 2 กลุ่มมาหาค่าอำนาจจำแนก โดยเปรียบเทียบค่า t ระหว่างกลุ่มเป็นรายข้อ เพื่อทดสอบว่า ข้อคำถามแต่ละข้อสามารถจำแนกความแตกต่างของการยอมรับตนเองได้จริง และเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงคือมีค่า t ตั้งแต่ 1.98 ขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($t_{.05, 98} = 1.98$) ได้ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 30 ข้อ (ข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 6 ข้อ) ซึ่งมีค่า t ระหว่าง 2.90 - 9.53

4.2 ทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม โดยวิธีทดสอบค่า t

นำคะแนนที่ได้จากเด็กทั้ง 2 กลุ่ม หลังจากตัดข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ออกเหลือข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ มาทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม โดยวิธีทดสอบค่า t เพื่อตรวจสอบว่าแบบวัดที่ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงมาใช้ สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างเด็กที่มีการยอมรับตนเองสูง และเด็กที่มีการยอมรับตนเองต่ำได้ ซึ่งคำนวณได้ค่า $t = 5.63$ ($t_{.05, 98} = 1.98$)

4.3 หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ

(Item-total Correlation)

นำข้อมูลทีผ่านเกณฑ์จากข้อ 4.1 มาหาค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อ กับ คะแนนรวมทั้งฉบับที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่อยู่ในคุณลักษณะของความรู้สึกเดียวกัน เลือกข้อคำถามที่มีค่าสหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามทีผ่านเกณฑ์ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่า r ระหว่าง 0.30 ถึง 0.68

5. หาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability)

นำคำถามทีผ่านการคัดเลือกจากข้อ 4.3 มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือได้โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Coefficient of Internal Consistency) โดยใช้สูตรของครอนบาค (Cronbach Alpha) ได้ค่าความเชื่อถือได้ของแบบวัดทั้งฉบับเป็น 0.92

นอกจากนี้ Berger (1952) ได้หาค่าความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ โดยวิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ และหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร สเปียร์แมน-บราวน์ (The Spearman-Brown formula) ได้ค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.75 ถึง 0.89 จากกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ (1) นักศึกษาภาคกลางวันของวิทยาลัย จำนวน 183 คน (2) นักศึกษาภาคค่ำของวิทยาลัย จำนวน 33 คน (3) นักโทษ จำนวน 33 คน (4) ผู้ที่พูดติดอ่าง จำนวน 38 คน (5) ผู้ที่มีปัญหาทางการพูด จำนวน 7 คน (6) นักศึกษาผู้ใหญ่ของ YMCA จำนวน 18 คน และ (7) ผู้รับการศึกษาจำนวน 3 คน

แบบวัดการยอมรับตนเองของเบอร์เกอร์ ได้มีการใช้ต่อมาอย่างกว้างขวาง อาทิเช่น Zuker (1987) Omwake (1954) Streitfeld (1958) Hirsch (1965) Galassi และ Galassi (1973) Bernneman, Willower และ Lynch (1975) Cumming (1976) Kumar และ Vachani (1977) Thauberger และ Sydiaha (1979) Gordon (1983) เป็นต้น

ขั้นตอนในการดำเนินการ

1. ผู้วิจัย ดำเนินการขอความร่วมมือ จากนักจิตวิทยาของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี เพื่อขออนุญาตหมายกับเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ในการทำแบบวัดการยอมรับตนเอง

2. สอบถามความสมัครใจจากเด็กกำพร้าที่มีคะแนนจากแบบวัดการยอมรับตนเองต่ำกว่าคะแนนในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 (79 คะแนน จากคะแนนเต็ม 150 คะแนน) เพื่อหาอาสาสมัครที่สมัครใจเข้าร่วมกลุ่มการวิจัย จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 8 คน และกลุ่มทดลอง 8 คน ซึ่งผู้วิจัยจะได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกลุ่ม ลักษณะการดำเนินกลุ่ม วัน เวลา สถานที่ในการเข้ากลุ่ม และประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม

3. ผู้วิจัยติดต่อขอยืมใช้สถานที่ของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี เพื่อดำเนินการทดลอง โดยตกลงขอใช้สถานที่ ในวันพฤหัสบดี เวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น. และวันอาทิตย์ เวลา 9.30 น. ถึง 11.30 น. ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ ซึ่งเริ่มขอใช้สถานที่ตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2537 ถึง วันอาทิตย์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2537

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม เพื่อให้เด็กกำพร้าเกิดการยอมรับตนเองเพิ่มขึ้น โดยมีโปรแกรมในการดำเนินการ ดังนี้

กรอบเชิงทฤษฎี	ครั้งที่	หลักการ/วัตถุประสงค์	วิธีการ
การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวของ Ohlsen มีลักษณะของการผสมผสานแนวคิดจาก 4 ทฤษฎี คือ 1. <u>พฤติกรรมนิยม</u> มีลักษณะของการให้ความช่วยเหลือ	ก่อนการดำเนินการกลุ่ม	การพัฒนาความสัมพันธ์และการเริ่มต้น	1. นักจิตวิทยาการปรึกษานัดพบเพื่อพูดคุยกับผู้รับการปรึกษา โดยคัดเลือกจาก ผู้ที่ได้คะแนน จากแบบวัดการยอมรับตนเองตั้งแต่ 75 คะแนน หรือน้อยกว่า
	ดำเนินการกลุ่ม	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพ ระหว่างนักจิตวิทยาการปรึกษากับผู้รับการปรึกษา 2. เพื่อคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยา 3. เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาได้ทราบถึงขอบเขตการให้ความช่วยเหลือของกลุ่ม และรับรู้ถึงบทบาทของนักจิตวิทยาการปรึกษา ในฐานะของผู้นำกลุ่ม	2. คัดเลือกบุคคลที่มีความพร้อมในการเข้าร่วมกลุ่มได้ตลอดโปรแกรม เพื่อ เป็นกลุ่มทดลอง และบุคคลที่จะเป็นกลุ่มควบคุม 3. นักจิตวิทยาการปรึกษาเอื้อ

กรอบเชิงทฤษฎี	ครั้งที่	หลักการ/วัตถุประสงค์	วิธีการ
<p>ที่มีการกำหนด การเปลี่ยนแปลงเชิง พฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นและวัดได้ อย่างชัดเจน</p> <p>2. <u>Gestalt</u> มีแนวความคิดที่จะให้บุคคลอยู่กับสภาวะที่เป็นปัจจุบันของตน โดยใช้การรับรู้ อย่างมีสติ เพื่อทำงานกับ งานค้างใจของตน จะทำให้บุคคล ปรับเข้าสู่สภาวะ สมดุลย์ ไม่ติดค้างอยู่กับความคิดหรือสิ่งที่คาดหวังเกี่ยวกับตัวเองและรับผิดชอบต่อการกระทำของตน</p>	<p>ก่อนการ ดำเนิน กลุ่ม (ต่อ)</p> <p>ระยะ ดำเนิน กลุ่ม</p> <p>1 - 2</p>	<p>4. เพื่อให้สมาชิกรับรู้ถึงปัญหาการไม่ยอมรับตนเองของเขา และเกิดความ ต้องการที่จะแก้ไขโดยกลุ่ม</p> <p><u>ขั้นเริ่มต้น (Initial Stage)</u> (การสร้างสัมพันธภาพ)</p> <p>1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มและระหว่างสมาชิกทุกคนในกลุ่ม กับผู้นำกลุ่ม</p> <p>2. เพื่อให้สมาชิกได้รับรู้ถึง ความคาดหวังของตนเองและเพื่อนในการเข้าร่วมกลุ่ม</p> <p>3. เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้สึกปลอดภัย และไว้วางใจต่อกลุ่ม</p>	<p>ให้ผู้รับการปรึกษา ตระหนักถึงปัญหา ซึ่งเกิดจากการไม่ยอมรับตนเองของสมาชิก</p> <p>4. ชี้แจงให้ผู้รับการปรึกษา ทราบถึง ขอบเขตการให้ความช่วยเหลือของกลุ่ม</p> <p>1. ผู้นำกลุ่มแนะนำตัว แล้วให้สมาชิกแนะนำตัวเอง และผู้นำกลุ่มบอกให้สมาชิก ได้รู้ถึง วัตถุประสงค์ในการจัดกลุ่มให้รับทราบร่วมกัน</p> <p>2. ผู้นำกลุ่มร่วมหารือกับสมาชิก ถึง วัน เวลา สถานที่ และ จำนวนครั้ง ที่จะพบกับกลุ่ม รวมถึงข้อตกลงในการปฏิบัติตัวของสมาชิกในกลุ่ม</p> <p>3. ผู้นำกลุ่มเอื้ออำนวย ให้สมาชิกเกิดความรู้สึกว่ากลุ่ม มีความปลอดภัย เพียงพอที่จะเปิดเผยตนเอง</p> <p>4. ให้สมาชิกบอกถึง ความคาดหวังของตนเอง ในการเข้าร่วมกลุ่ม</p>

กรอบเชิงทฤษฎี	ครั้งที่	หลักการ/วัตถุประสงค์	วิธีการ
<p>3. การปรึกษา ที่ให้ผู้รับการ ปรึกษาเป็นศูนย์กลาง มีลักษณะ การปรึกษาแบบ ไม่นำทาง โดย นักจิตวิทยาการ ปรึกษา เป็นผู้ เอื้ออำนวยให้ เกิดบรรยากาศ ที่อบอุ่น ด้รับ การยอมรับ จน ทำให้เกิดการ ยกระดับทาง ความคิดและมุมมอง ต่อปัญหาตนเอง ของผู้รับ การปรึกษา</p> <p>4. <u>เหตุผลนิยม</u> มีลักษณะ ที่จะ เปลี่ยนแปลง แนวทางการ รับรู้ ของผู้รับ การปรึกษาจาก ความเชื่อที่ไม่มี</p>	3 - 9	<p><u>ขั้นการทำงาน</u> (Working Stage) (การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการไม่- ยอมรับผิดชอบของสมาชิก)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สมาชิกเปิดเผยปัญหา การไม่ ยอมรับผิดชอบของสมาชิก 2. สมาชิกกล้าที่จะเผชิญกับปัญหา ความขัดแย้งในใจของตนเอง 3. สมาชิกปรับทัศนคติในการมองปัญหา ที่เกิดขึ้นทั้งของตนเองและคนอื่น 4. สมาชิกมีการกำหนดเป้าหมายเชิง พฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงในการ แก้ไขปัญหของตนเอง ในแต่ละ เรื่อง ตามลักษณะปัญหาที่เกิดขึ้น ของแต่ละบุคคล 5. เพื่อฝึกซ้อมพฤติกรรมใหม่ ที่พึง ประสงค์ให้แก่สมาชิกในกลุ่ม ก่อน จะนำไปใช้ในสถานการณ์จริง 6. เพื่อแบ่งปันความสำเร็จระหว่าง สมาชิก จากการนำแนวความคิดที่ ได้รับจากกลุ่ม ไปปฏิบัติในสถาน การณ์จริง หรือช่วยกันปรับเปลี่ยน และแก้ไขหากการนำไปใช้ไม่ ประสบผลสำเร็จ 7. เพื่อให้สมาชิกเกิดการยอมรับ ตนเอง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้นำกลุ่มเอื้ออำนวย ให้ สมาชิกเปิดเผยถึงปัญหา อัน เกิดจาก การไม่ยอมรับ ตนเองในกลุ่ม 2. ผู้นำกลุ่มช่วยเหลือให้สมาชิก ปรับเปลี่ยน จากความไม่ สบายใจไปสู่แนวทางในการ แก้ไขปัญหา ในลักษณะต่างๆ เพื่อการแก้ไขปัญหา ที่ เหมาะสมกับลักษณะ ของ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับสมาชิก 3. ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาส ให้ สมาชิก ร่วมแบ่งปันความ สำเร็จระหว่างกัน หากมีผู้ ประสบความสำเร็จในการ แก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น เนื่อง จาก การไม่ยอมรับตนเอง และร่วมกัน แสวงหาแนว ทางใหม่ ให้แก่สมาชิกที่ไม่ ไม่ประสบผล ในการแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น 4. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกแต่ละคน สรุปการเรียนรู้ ที่ตนเอง ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม ทุกครั้งที่ได้ เข้าร่วมกลุ่ม

กรอบเชิงทฤษฎี	ครั้งที่	หลักการ/วัตถุประสงค์	วิธีการ
<p>เหตุผลไปสู่ความเชื่อที่มีเหตุผล ซึ่งความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล เช่น บุคคลต้องได้รับการยอมรับจากทุกคน/บุคคลต้องประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์จึงจะถือว่ามีความค่า/บุคคลมีความดีที่เข้มแข็งกว่าไว้เป็นที่พึ่งตลอดเวลา/ปัญหาทุกปัญหาต้องมีทางแก้ไขได้อย่างถูกต้อง</p>	10	<p><u>ขั้นสิ้นสุดกลุ่ม</u> (Termination - Stage) (การสิ้นสุดสัมพันธ์ภาพ) 1. เพื่อสิ้นสุดสัมพันธ์ภาพของกลุ่ม (ปิดกลุ่ม) 2. ให้สมาชิกได้เรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตต่อไปโดยไม่มีกลุ่ม 3. เพื่อให้สมาชิกสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกลุ่ม ไปใช้ในการดำเนินชีวิตจริง</p>	<p>1. ผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายสมาชิกและทบทวนถึง การเรียนรู้ที่ผ่านมาของสมาชิกและบอกกับสมาชิกว่า การพบกลุ่มในครั้งนี้จะ เป็นครั้งสุดท้าย 2. ผู้นำกลุ่ม ให้สมาชิกแต่ละคน ทบทวนว่า กลุ่มที่จัดขึ้นนี้ได้ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมกลุ่มของตนเอง ได้หรือไม่ อย่างไร 3. ผู้นำกลุ่ม ให้สมาชิกสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงของตนเองที่เกิดขึ้น ตั้งแต่การเข้าร่วมกลุ่มครั้งแรก จนถึงปัจจุบัน 4. ผู้นำกลุ่ม ให้สมาชิก กล่าวคำอำลาต่อกัน เพื่อการยุติกลุ่ม 5. หลังจากนั้น ให้สมาชิกทำแบบวัดการยอมรับตนเอง</p>

การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะเป็นโอกาสที่เอื้ออำนวยให้สมาชิกในกลุ่มที่มีปัญหาเหมือนกันได้แก้ไขปัญหาค้นพบคำตอบ โดยการใช้พลังนำบัดของกลุ่ม ได้เรียนรู้วิถีทางในการแก้ปัญหาของเพื่อนสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับตนเอง ขณะเดียวกันสมาชิกกลุ่มก็ได้เรียนรู้แนวทางในการพัฒนาความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลอื่นภายนอกกลุ่ม จากประสบการณ์ที่ได้รับในกลุ่มเหล่านี้

ตลอดระยะเวลาในการดำเนินกลุ่มทุกครั้ง ผู้วิจัยจะใช้เทปบันทึกเสียงในการบันทึกสิ่ง
ที่เกิดขึ้นในกลุ่ม

การเก็บข้อมูลและการตรวจให้คะแนน

1. ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการยอมรับตนเอง ทั้งก่อนและหลัง
การเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา
2. คัดคะแนนรวม โดยการรวมคะแนนจากข้อของผู้ตอบเข้าด้วยกัน เป็นคะแนน
การยอมรับตนเองของผู้ตอบแต่ละคน
3. นำคะแนนของผู้ตอบทุกคนมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(S.D.) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนการยอมรับตนเองในกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา โดยใช้ค่าสถิติ t-test แบบ
dependent group
2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการยอมรับตนเองระหว่างกลุ่ม ของ
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการเข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยา โดยใช้ค่าสถิติ
t-test แบบ independent group